

Herkes bir oyunun peşinde. Ben oyunsuzluğun peşindeyim. Belki benim oyunum da budur.

Oyun arzu gerektirir, yenmek arzusu, kazanmaya değer bir şeyler olduğuna inanmayı gerektirir. Buna inanmazsan hayatı yaşamak da zorlaşır. Mecburiyetler kadar yaşarsın ve yaşadığına mecbur olmayınca yaşamayı bırakırsın.

Oyunsuzluk da başka bir oyun tabii. *Bütün bu oyunların arkasında ne var?* oyunu. Oyunun kendisi yetmeyince, *bizi bu oyuna süren nedir?* diye düşünerek yeni bir oyun buluyorsun. Hayatı daha çekilebilir kılmaya yarıyor ve biraz daha *ciddi* oluyorsun.

Halbuki *oyunun arkasındaki oyun* da bir oyun, onunla motive olman seni *oyunsuz* yapmıyor. Kendini ortalıktaki oyunların ötesinde *samimi* ifade edebiliyor olman, oynadığın bir *samimiyet oyunu* olmadığını göstermiyor.

O halde yaşadığın sürece *oynamaya* mecbursun. Bir yerlerde kendini *olduğu gibi* değil, *göründüğü gibi* ifade edecek ve hayatın akışında az veya çok, kendinle ilgili gerçek olmayan bir algı yaratacaksın. Asıl mesele bu değil belki de, *hakikatin* ne olduğu değil yani, mesela tutarlı olmak, sürdürülebilir ve *faydalı* bir oyunun içinde olmaktır.